

"L'advocat es va emmotllant amb el temps. No cal tenir pressa. Si el recent llicenciat treballa de valent i està disposat a dedicar hores a la professió, acabarà sent un bon advocat." En Francisco Vega va descobrir als 39 anys el veritable plaer d'una professió a la qual va arribar sense una autèntica vocació: "És ara que gaudeixo totalment d'aquesta feina." Inicialment tot semblava indicar que seria arquitecte, com el seu pare: "Com que no vaig superar la prova de dibuix artístic per accedir a arquitectura, vaig canviar de carrera matriculant-me a la facultat de dret. En aquella època estava interessat pel món literari i, sense que la família ho sabés, també vaig estudiar filosofia i lletres. Així és com vaig conèixer personatges del Grup de Barcelona com Jordi Folch, Albert Costafreda, Carlos Barral, Albert Oliart, Josep M. Castellet, Antoni de Senillosa o Román Rojas."

"El meu primer treball jurídic", continua el nostre convidat, "va ser a l'organització del Primer Congrés Internacional de Dret Comparat en el marc de l'Associació Internacional de Dret Comparat, que es va fer a Barcelona l'any 1956. Els va agradar com havia treballat i em van nomenar vicesecretari de l'Institut de Dret Comparat, que depenia del Consejo Superior de Investigaciones Científicas. Després vaig passar a la facultat internacional d'ensenyament del dret comparat, que tenia la seu a Estrasburg. Totes dues institucions estaven dirigides per Felipe de Solá Cañizares. Aquest jurista s'havia dedicat a la política abans del 1936 i va ser el creador d'un petit partit republicà conservador i català. En començar la guerra va marxar d'Espanya. Ell va ser el fundador d'aquesta organització internacional amb seu a Estrasburg que durant els anys seixanta organitzà simposis arreu del món." Així va ser com en Francisco descobria la importància d'una gran disciplina, el dret comparat, que "és un mètode de treball que consisteix a contraposar legislacions de països diversos per analitzar coincidències i diferències. Com totes les branques del dret, té un gran contingut teòric però també una aplicació pràctica. Cada vegada més, en el marc europeu es produeixen problemes que vinculen legislacions de diferents països. En el cas concret de la meua especialitat, el dret matrimonial, cada vegada són més habituals els casaments entre persones de nacionalitats diferents. En aquests casos convé conèixer la legislació de cada país i veure quina pot afavorir més els interessos del client."

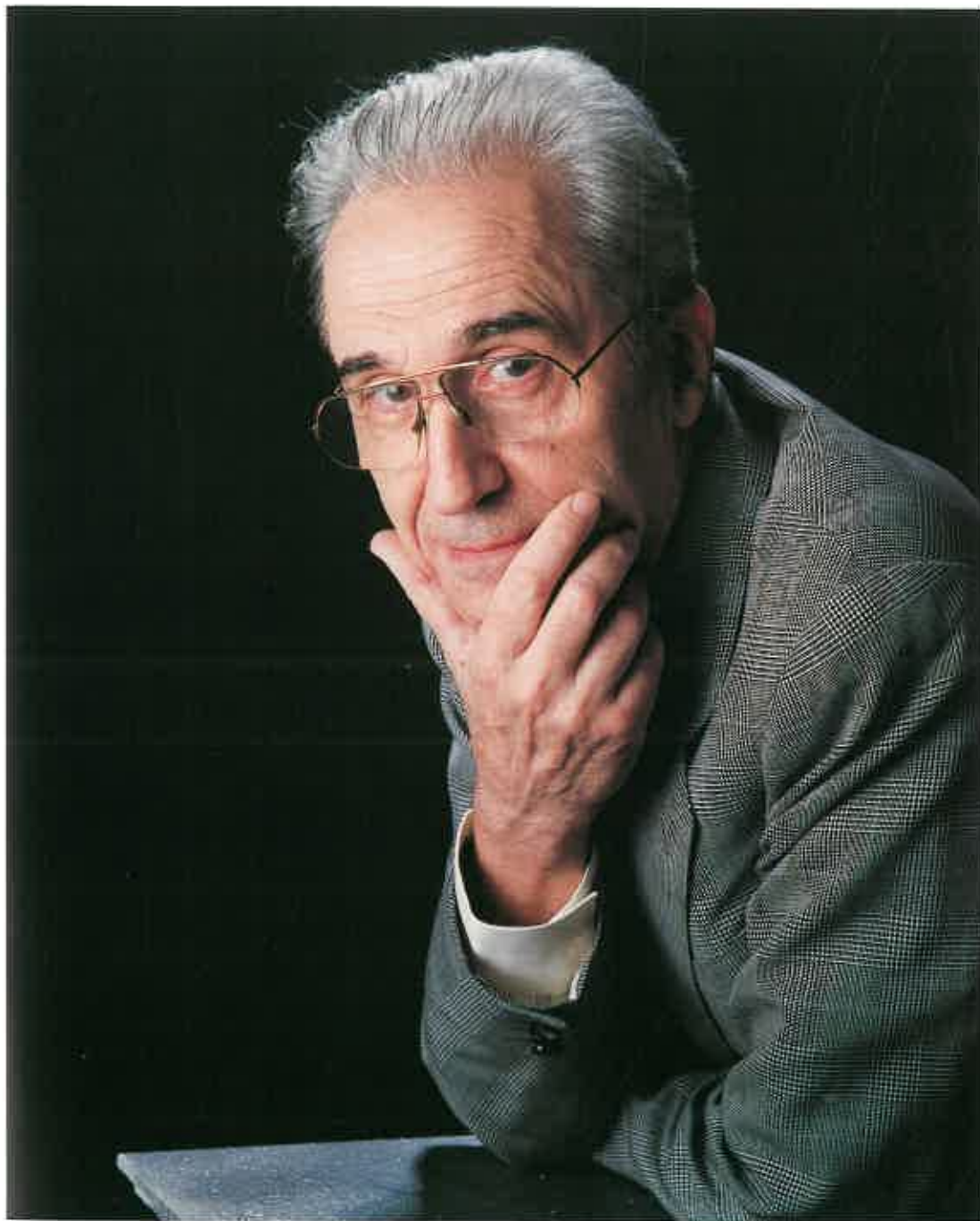
Als anys seixanta apareixien les primeres veus que apostaven per la idea d'una Europa unida. Ha calgut vèncer molts obstacles perquè la unió fos una realitat i encara no s'ha superat el de la unificació normativa: "Progressivament es van unificant les coses en matèria legal. En el meu camp, el dret de família, ja s'ha fet -però no aplicat- un conveni internacional anomenat Brussel·les 2 amb l'objectiu que les resolucions dels jutges en un país tinguin aplicació immediata als altres estats de la Unió Europea: plets matrimonials, pàtries potestats, adopcions, règims econòmics, etc. Això implicarà formes de treballar diferents però cada cop més unificadores."

Quan la primavera del 1966 moria Solá Cañizares, el nostre protagonista va decidir deixar l'organisme que aquell presidia per emprendre una nova etapa: "Junt amb un advocat rotal de Madrid vam muntar un despatx a Barcelona especialitzat en dret canònic. Vam obtenir anul·lacions de

matrimonis a Barcelona, Madrid, Roma, Puerto Rico... La meua especialitat em va permetre viatjar a diferents països, cosa que sempre m'ha atret. Però, a Espanya, amb l'aprovació de la Llei del divorci, les coses van canviar. La nova Constitució va portar a la reforma dels articles del Codi civil que es referien a la família. De fet, amb la promulgació la Llei del divorci, l'any 1981, la realitat de la transició va ser un signe evident per a la població espanyola." El nostre advocat disposa d'una perspectiva d'observació molt important pel que fa referència als canvis i a l'evolució que s'han produït en el marc de la família durant els darrers trenta anys: "Abans la separació es donava per culpabilitat. Al principi d'exercir, recordo que l'adulteri de la dona era considerat delicte. Era més fàcil d'anar contra la dona que contra l'home. Les separacions eren molt agressives i el culpable ho perdía tot. En aquell moment hi havia una determinada família i una determinada moral. Avui dia la família se sustenta sobre una altra idea, la del sentiment. La Llei del divorci ha fet que deixin d'haver-hi culpables en una separació. Els fills no van amb l'innocent sinó amb el progenitor que està en millors condicions. El criteri és diferent. De la mateixa manera, els matrimonis que volen separar-se vénen amb una altra mentalitat molt més conciliadora a l'hora d'arribar a un pacte." Però en els casos de divorci, queden prou garantits els drets dels infants? "Teòricament, sí. Es podria criticar la normativa que estableix que el fiscal hagi d'intervenir i que el jutge hagi d'escollir els fills més grans de dotze anys. En el dret de família es podria avançar més si no hi hagués aquesta desconfiança cap a la persona."

A l'esfera pública es debat sobre el principi d'igualtat sexual: "En aquest camp hi ha en joc molts interessos socials i pressions de grup. Des del punt de vista jurídic, i en això la majoria de juristes estem d'acord, la família gira entorn al fet de la procreació o, en tot cas, de la possibilitat de procrear. Que hi hagi matrimoni o no és indiferent. El matrimoni és un contracte que dona o no uns drets. Fora d'aquesta possibilitat, no es pot parlar de família. Per tant, les parelles homosexuals no són família. És un tipus de comunitat nova que pot tenir uns drets i que caldrà regular. Un altre àmbit que aviat exigirà respostes és el de les famílies polígames musulmanes. Cada cop hi ha més espanyols musulmans i els problemes ja comencen a sorgir."

En un altre ordre de coses, cal destacar també el fet que en Francisco ha estat director de l'escola de pràctica jurídica del Col·legi d'Advocats de Barcelona i això ens porta a parlar de l'accés a la professió: "Sempre he pensat i defensat que és necessari un sistema que controli l'accés a la professió. La facultat forma juristes que després trien una professió: notari, jutge, advocat, procurador, etc., totes sortides vàlides. Però si es vol exercir d'advocat fa falta un ensenyament propi del nostre ofici, de les nostres tècniques i estratègies. I qui millor pot proporcionar aquest ensenyament és el mateix advocat. La passantia és la millor forma de descobrir els secrets de la professió." En Francisco Vega disposa com pocs d'una tribuna d'observació única del passat recent i del present de l'advocacia espanyola i europea. Ha tingut la sort de poder viure i participar en l'evolució del dret les darreres dècades i ens ho ha deixat ben clar amb les seves paraules plenes d'història i de satisfacció per la professió.

**“L’advocat es va
emmotllant amb
el temps; no cal
tenir pressa”**

Francisco Vega - Barcelona (Barcelonès)